

blive uforandret, og det angaar Forsikringsraadets Formand. I den gældende Lov og i Lovforslaget, som det var fremsat af Regeringen, hed det, at Formanden skulde være i Besiddelse af de Egenskaber, der udkræves for at komme i Betragtning ved et Dommerembede i Landets Overretter. Dette er blevet slettet nu, og jeg anser det for en Svækkelse af Forsikringsraadet, at det ikke er givet, at den Mand, der skal være dets Leder, har den fornødne juridiske Indsigt. Jeg tror, at man burde vende tilbage til den hidtil gældende Ordning.

Hvad angaar den Tilvænnelseserstatning, som er foreslaaet i § 32, vil jeg henstille til det ærede Ting at tage dette Forhold under nøje Overvejelse. Det kan nemlig blive ganske overordentlig vanskeligt for Ulykkesforsikringen i Fremtiden at fastsætte Præmierne, naar der findes en saadan Bestemmelse, thi det vides jo egentlig slet ikke, hvor meget der paa denne Konto kan blive ekstraordinært at udbetale i Form af Erstatning. Denne Tilvænnelseserstatning er saaledes at forstaa, at naar en Mand f. Eks. har mistet et Par Fingre og er blevet helbredet efter Ulykkestilfældet, gaar der en vis Tid, inden han kan komme til at arbejde, han skal tilvænnes. Hvor længe eller hvor kort det varer, kan være ganske elastisk. Der er selvfølgelig sat en vis Begrænsning — 100 Dage, tror jeg, det er —, men jeg vil dog henstille, om det ikke vilde være rigtigere, at Raadet fik en Bemyndigelse til under saadanne Forhold at tage Hensyn til den Invaliditetserstatning, der overhovedet skulde ydes Manden, og saa maaske satte denne lidt højere. Saa kom man helt udenom Spørgsmaalet: Tilvænnelseserstatning.

Sluttelig skal jeg tillade mig at omtale § 75. Denne Paragraf indeholder en Bestemmelse om, at der som Kvittering for indbetalte Præmier skal være et af Indenrigsministeren godkendt Forsikringsmærke, og at disse Mærker i den Tid, for hvilken de gælder, skal opbevares af den forsikringspligtige, samt at enhver af de Arbejdere, denne beskæftiger, kan forlange sig Mærket forevist. For Øjeblikket er Forholdet det, at der paa enhver Fabrik og ethvert Værksted findes et Opslag fra vedkommende Ulykkesforsikringsselskab, paa hvilket der staar, at i dette Selskab er samtlige Folks Assurance tegnet. Jeg tror, at man hellere maatte blive ved denne Ordning, thi den, der har betalt Præmien og faaet Kvittering derfor, skal dog helst have Kvitteringen liggende ved sit Regnskab. Hvis det f. Eks. er et Aktieselskab, der sender sit Regnskab

til Revision, maaske nogle faa Maaneder efter, at Præmien er betalt, kan det ikke have Kvitteringen liggende hjemme og forevise den. Det vilde da ogsaa være noget højest mærkværdigt, om et stort Firmas, som f. Eks. Burmeister & Wain's, 3,000 Arbejdere skulde have Lov til at komme ind paa Kontoret for at se, om Mærkerne laa i Skuffen. Det forekommer mig at være rigtigere, om Indenrigsministeriet godkendte en Plakat, som vedkommende Assurance-selskab, naar Præmien var betalt, sendte til Firmaet, der saa, ligesom nu, kunde hænge den op.

I samme Paragraf er der kommet et Ord ind, som jeg gerne vil anmode den højtærede Indenrigsminister om at forklare. Der staar:

„Det paahviler det i Henhold til Fabrikloven af 29. April 1913 ansatte Tilsynspersonale, deriblandt de kommunale Tilsynsmænd, at paase, at behørigt Forsikringsmærke forefindes i de Bedrifter, hvormed de har Tilsyn. Saaftremt der forefindes Mangler, indberettes Sagen af vedkommende *Tillidsmand* til Politimesteren.“

Dette Ord „Tillidsmand“ forstaaer jeg ikke. Er det en Trykfejl for „Tilsynsmand“, eller hvorledes skal dette Ord „Tillidsmand“ defineres? Jeg ved nok, at der paa enkelte store Arbejdspladser blandt Arbejderne haves nogle, der kaldes Tillidsmænd, men jeg ved ikke, om det er en saadan, der sigtes til, og i hvert Fald findes en saadan jo ikke f. Eks. indenfor Landbruget; der findes ikke en saadan Tillidsmand paa en Gaard, hvor der kun er nogle faa Folk. Jeg skulde tro, at Meningen er, at det skal være vedkommende Tilsynsmand . . . (*Indenrigsministeren* [Rode]: Det er en Trykfejl, det skal være Tilsynsmanden) . . . Ja, men Ordet „Tillidsmand“ er dog gaaet Lovforslaget igennem i alle de tre Samlinger, hvor det har været til Behandling.

I Anledning af det fremdragne Spørgsmaal om Statsforsikring skal jeg blot endnu sige, at jeg ikke anser en Statsforsikring for nødvendig i Øjeblikket. Vi har jo gode og solide Selskaber, som gennem Lovpaabud er betryggende for dem, der tegner Assurance i dem, saa jeg vil henstille, at man bliver ved den nu gældende Ordning, som hidtil har været tilfredsstillende. Jeg tror ogsaa, at Konkurrencen er saa skarp, at den nok skal vide at holde Præmierne nede. Indenfor Industri og Haandværk, hvor jeg selv hører hjemme, har vi jo den store „Arbejdsgivernes Ulykkesforsikring“, og den har, saa vidt jeg kan skønne, og efter de Meddelelser, jeg har modtaget paa Fore-